7. szám. Feb. 16-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz január—april hóra **2** ft. **10** kr. uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal:** Pest egyetem-utcza 4-dik szám.

VIII. kötet.

PRO ÉS CONTRA.

‚Ah, ujra élünk hát és ujra védjük
Erős hazánknak szentelt jogait.
Im ujra leng felénk a tépett zászló
És fényköréből ránk lobogva int.

Mint éjt a nappal, meggyászolt esztendőt
Örömzajtól zengő év úgy követ.
El a sötét ruhával, szebb lesz annál
Piros zsinorzat és piros föveg!

Boldog halott, ki még e földön éri
Föltámadása fényes hajnalát!
A megholt nemzet ujra él! s mi benne
Dicsők leszünk, miként egykor valánk!‘

„Az Istenért öcsém uram, mi ez?
Was ist los? unde veniunt?
Mit tréfálózik! majd agyonijeszt.
Per amorem, az eszébe mi jut?
Nem látja, hogy a *partner* ultimót mond,
S nekem nyolcz tarokk van a kezemben
S most nem merek kontrázni ijedtemben.
Az ilyen tréfával engem mit ront?
Magam vevém, de nálam „négy király“ van
S előre tudtam, hogy mind el nem járja.“

‚Egyet már el fogtak Gaétában.‘

„No csak nekem békét kell hagyni azzal.
Tudja már, hogy én nem szeretem a zajt,
Nekem nincsen egyéb politikám,
Mintha friss a ser s jól szelel pipám:
Ha éjszaka nyugodtan aluszom,
S reggel helyén van kávém, papucsom:
Házamban három *konstábler* lakik
Még kravál sem jöhet az ablakig.
Azért hát jobb lesz, ha engem nem üldöz
Az ilyen izékkel, — mint ez a — köntös.“

‚Ez a nyolczszáz negyvennyolcz *jelmeze*.
A szabad alkotmányé!‘

„Van esze!

Ki a szabadság után kiabál,
Rendesen a börtönbe az talál. —
Én mindig voltam és vagyok szabad,
Váltóm sincs, a miért *becsukjanak*.
Rajtam nem is volt semmi *láncz*, soha,
Csak óraláncz, s azt nem adom oda.“

‚S ha áldozatul kérné a haza?‘

„Akkor ezt letenném — odahaza. —
Kérésre nem, — parancsszóra adok:
Adókönyvbe, vámon, harminczadon;

1859-ik évből még teljes számu példányokkal szolgálhatunk.

☞ A január—aprili folyamból 1861. teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

A billetdouxra is stemplit teszek,
Contribuálok, ha szivart veszek,
Illuminálok ha megrendelik,
S hagyom a gyertyát égni reggelig;
De e szót: „áldozat“ nem ismerem.
Azt sem tudom róla, mi fán terem?“

‚S ha mégis kérném, hogy ez ivre itt . . .‘

„Nem, én alá nem irandok semmit.
Hogy még majd aztán elővegyenek
S mint roszérzelműt megbüntessenek.
Mi az? Fáklyászenére? vagy szoborra?
Megint szükölködő horvátokra?
Csak hires ember meg ne halna nálunk,
Mert annak mingyárt szobrot kell csinálnunk.
Vagy éhenholt tudós koldul megint? —
Ha nyerem a partiet, jut egy forint.‘

‚Nem koldus ez, hanem követelő,
Ki most ez egyszer támad itt elő.
Ki kölcsön adta egykor jobb kezét.
A ki honunk javáért vérezék.
S ki most csatákban ontott véreért
Nem kér dicsőséget, csupán kenyért, —
A *béna honvédeknek* szól ez iv.‘

„Csitt! meg ne hallják! Hogy beszélhet így?
Óh holdog Isten, még mi indul meg?
Hisz ez *Nyitra vármegyén* is túl megy!
Ez Nógrádnál is *nógrádabb* beszéd,
Igy pálám et publice, szerteszét!
Nincs itten egy *izé?* Csak meg ne látnák.
Itten van tiz forint. Álljon hátrább.
Az ivre csak azt irja be: N. N.
Én nem szoktam ilyesmit a nevemben.
Hisz tudja, úgy magamban és titokban,
Én is nagy hazafi lenni szoktam;
Még a kardomat is elővesszem,
A mikor nem láthat emberi szem;
Sőt dugva a fiókom fenekén
Én nálam is meg van ám az a kép.“

‚Miféle kép?‘ (Súgva) „A Garibaldié.“
‚Micsoda? nem hallottam jól: kié?‘
(Még halkabban.)
„A Garibaldi képe.“ — ‚Micsoda?‘
(Leghalkabban)
„A Garibaldié?“ — ‚Ezer csoda!
A Garibáld . . .‘ „Ne kiabálja ki!
Beszélt-e itten erről valaki? . . .
Egyébiránt, — hiszen — egyébiránt, —
Én csak csak azért tartom e taliánt
A mért tartják mások *szent Flóriánt,*
Hogy tűzveszélyben házam meg ne égjen.“

‚A nemes elővigyázat éljen!
Már most csak épen az volna hátra,
Hogy bátyám is tegyen szert ily kabátra
S csapjon fel honvédnek a kezembe.‘

„Mit? *Ezzel a hassal?* van eszembe.“

‚És mégis ugy van; csak ne értsen félre;
S ne nézzen az ajtóra oly félve:
Mind véde a hazának, a ki védi
El nem avuló szentelt jogait,
A zászló, melyen czimerünk kitüzve,
Mindenkinek egyként lobogva int.

Ki *szóval küzd* tanácsok asztalánál,
Ki *tollal harczol,* s eszmét fejteget,
Ki *pénzzel áldoz,* vagy *munkában fárad*
S a ki *imával vivja az eget,*

Mind honvéd az; méltó e büszke névre!
Az Isten adja; győzzön így, vagy úgy;
Kezet ide! egy végső gondolatban
Isten látja; mind *honvédők* vagyunk.‘

K—s M—n.

Könnyebb meghalni, mint fát vágni.

Egy falusi öreg úr szép leánykájánál történetesen egy városi arszlán szépelegvén, meghallá az öreg úr a kert keritése alatt, hogy az arszlán séta közben élete feláldozását, s mindent mit csak óhajt, égre földre igéri a kisasszony kezéért, de midőn az érzelgés legnagyobb virágjában volt, belép az öreg úr a kertbe.

— Iszonyu nagy bajom van — mondá az öreg úr, — néhány darab tönk van itt az udvaron, senkivel sem birom felvágatni, ha öcsém uram olyan vállalkozó, miként leányomért kész volna meg is halni, hasogassa fel ezen néhány görcsös tölgyfa-tuskót, leányom kezére aztán bizton számithat.

— Fát vágni nagy dolog, nem rangomhoz illő, hanem felvágatom valamely szegény emberrel, én inkább meghalok a kisasszonyért, mint fát vágjak.

— Olyan embert nem tűrök a házamnál, ki a favágástól jobban irtózik, mint a haláltól, s ezennel eltiltom önt, hogy többé házamhoz ne merészeljen jönni hazudozni.

Fiatal emberünk látván, hogy az öreg úr nem tréfál, szépen elővesszi a fejszét s vagdalja a tuskókat, de észrevevén, hogy a kisasszonyt egy szomszéd faluba lakó nagynénihez kocsiztatta atyusa, s onnan csak egy hónap mulva tér vissza, érzelgő arszlánunk minden köszönés nélkül illant meg a favágástól, hátrahagyván irónnal irt e sorokat:

„Bocsásson meg urambátyám, hogy kivánságát nem teljesitettem, nálunk fiatal embereknél előirás szerint megy a szépelgés, én is a finom társalkodóból tanultam azt, hogy kell a leányokért szóval meghalni, de favágásról ott egy betűt sem olvastam eddig.

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

A CZILINDERKALAP ISMÉT KÖZTISZTELETBEN RÉSZESÜL PESTEN.

Hihetetlen ugyan, de mégis úgy van!

Tavaly még csak lézengett az utczákon egy pár ilyen separatum votuma az izlésnek, hanem már az idén, bátran állithatni, hogy még csak *sporadice* sem tünedezik elö magas tetejü kalap; kiveszettnek látszik az egész ivadék, mint az özönviz után a mammuthok faja.

Nem viseli azt többé még a politzáj sem; söt az adóhivatalok bureauiban sem láthatók már a fogason.

Még a bécsi bankárnak és commis voyageurnek is, kit hallatlan bátorsága Pestre lehoz, elsö dolga a legközelebbi kalapos boltban egy „cannasse"-t oktrojálni a fejére s az alatt azután egészen *feuerfestnek* érezve magát, úgy indul sürgös teendöi után.

A kik pedig nem akartak mingyárt egy ugrással a czilindertöl a kanászkalapig tenni concessiokat, azok is mulhatlannak véleményezék

legalább valami october 20-iki diploma-kalapmintákat találni fel s láttunk azóta *kettéfürészelt czilindert* (1), *nemezből készült bográcsot* (2), *fáin pörkölttortamintát* (3), *spanyol hidalgo karimát*

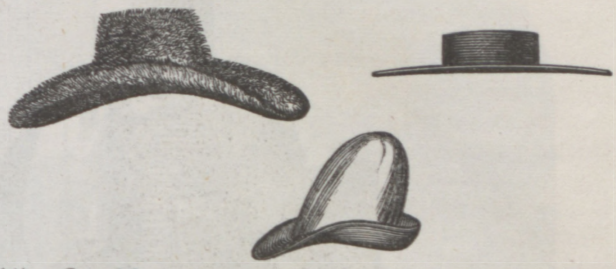

(4), *Quakker föveget* (5), *vadászkalapot* (6) s minden egyéb szüleményeit a kalapdus nyugoti fantáziának; de czilindert a világért sem többé.

S ime — egyszerre megjelen az utczán egy simára borotvált mosolygó képü ember, az elképzelhetöleg legmagasabbnak született kürtökalappal a fején, s megindul ebben a costumeban a nép árja között.

Mi lesz belöle? Talán insultálják? Ellenkezöleg. Minden ember szépen utat nyit elötte a járdán a legnagyobb tisztelettel.

Mert igen természetes logikával igy okoskodik minden ember: „a ki *most* Pesten fölteszi a czilindert, az nem lehet más, mint *angol követ.*"

Igy jutott 1861-ben Pesten *köztiszteletbe a kürtökalap.*

Valami a sárosi eset megédesitésére.

Nem messze Siklóstól egy talpig becsületes magyar öreg úr, másod magával kocsiz haza felé, az út, melyen ballagtatnak, annyira szük, hogy még a római Pápának sem térhetnének ki; hát egyszer kiált ám egy szembe jövö, de még a szük útra nem ért kocsiról valaki az öreg urnak: térj ki ilyen olyan, s midön ez, azt felelte, hogy nem lehet; kapja a tekintetes actuvarius ur a puskáját, leugrik kocsijáról s megy a szük utra szorult öreg urhoz. Itt azután olyan czifrán beszélt, hogy beillett volna minden szava egy-egy §-nak. De ez nem volt elég, az öreg urat elötte felhuzott puskával akarta kényszeriteni kocsijának visszatolására, (persze a mit az meg nem tett.) Szerencse mindkét részröl, hogy az öreg úr megszokta egy idöben a puska üregével szemben lenni, azért hát még az ostornyelét sem használta, hanem hidegen, megvetve rendre utasitotta a megtámadót s várta az értelmesebb kocsis kitérését.

Ezen esetröl minket már a mult hóban tudósitottak, de nem közlöttük volna, propter bonum pacis, ha nem jó akaróink a sárosi esetet úgy nem sietnének kizsákmányolni alkotmányos mozgalmaink ellen; a mi pedig azt a fatalis botoztatást illeti, mi ezt ugyan roszszaljuk a magunk emberének is, de csepp ez ahoz a tengerhez, a mit mások, *nök* (!) hajadonok (!) és papoknak (!) kiosztattak, akkor, midön a sajtónak nem volt szabad feljajdulni.

Cseh erdösz.

Körutját tette a kerületi erdösz a járásban, de nem az erdön, megéhülve jutott egy faluba, bement a biróhoz kutyájával, köszönt:

— Adjon Isten jónap neki.

Biró. Adjon Isten.

Erdösz. Enyim ehetni kutya, — erre a biró a kutyát jól megvendégelte, de mégis az erdösz csak mondta, enyim ehetni kutya, mit a biró csak késöbb értett át, hogy ö ehetnék mint a kutya.

— Tán azt akarta mondani erdösz úr, hogy úgy ehetnék mint a kutya.

Erdösz. Igen igen, én ehetnék kutya.

Biró. Ugy is jó.

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

NÉPDAL ILLUSTRÁLVA.

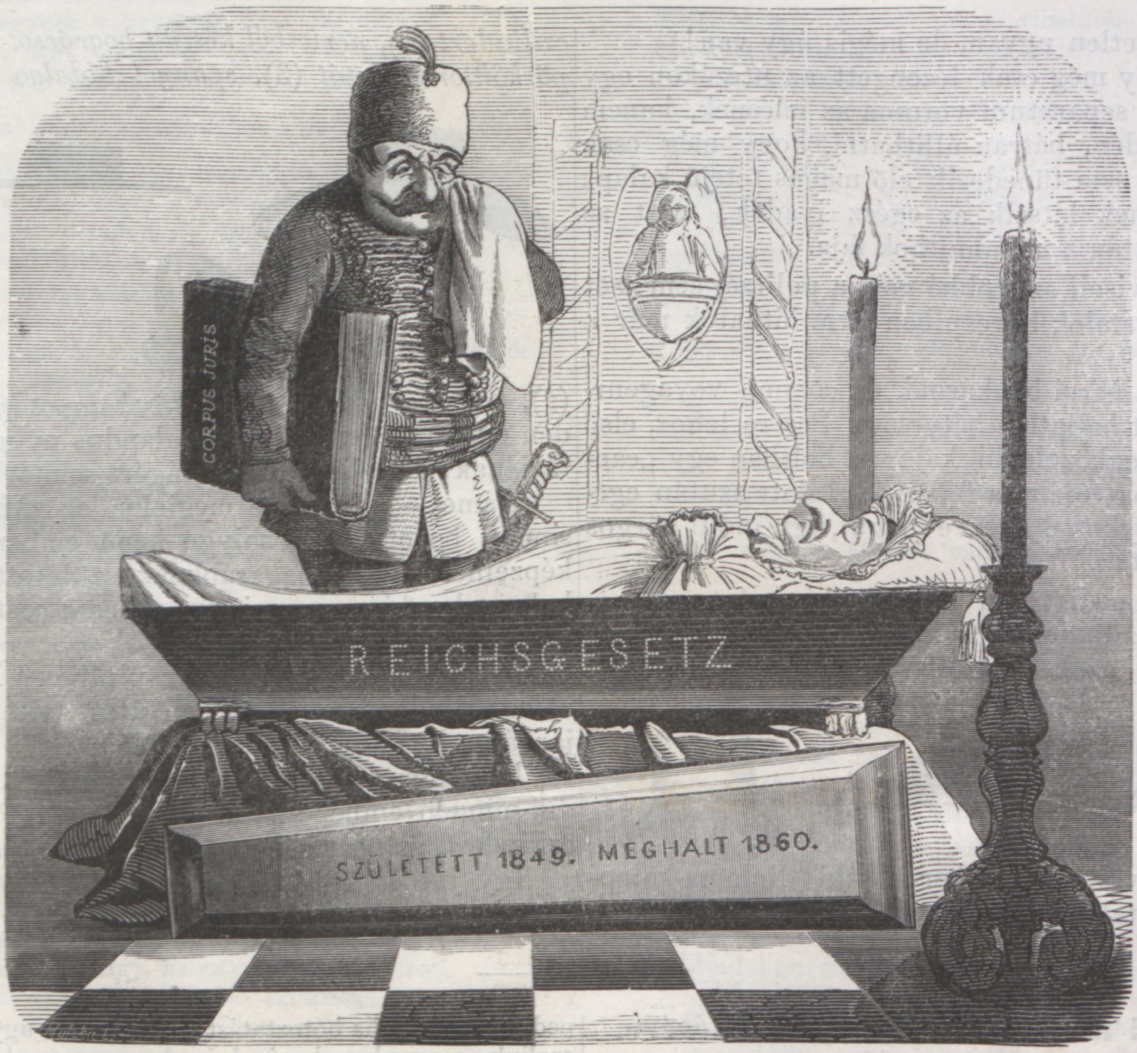

Meghalt feleségem,
Oda reménységem,
Be jó gazdasszony volt!
A bort sem szerette,
Bárcsak visszajönne,
Böjtölnék érette,
Bezzeg megbecsülném,
Csókokkal illetném.

Satis tarde quidem,
Debuisset pridem
Cuncta dissipavit,
Csak semper potavit.
Quod Deus avertat!
Ut ibi maneat.
Crinium tractibus,
Per dorsum fustibus.

Borkorcsolya.

Bemegy a k—i postára taval egy g—i pórasszony, s Olaszországban vitézkedő fiától netán érkezett levél iránt tudakozódik a póstakiadónál. Teljes magyar bizalommal s barátsággal szólítja meg :

— *Öcsémuram;* nincs levelem a fiamtól?

Póstás. Nem értem.

A jámbor asszony azt gondolja, hogy a póstás kissé siket, tehát emeltebb hangon ismétli :

— Azt kérdém öcsémuram, van-e levelem a fiamtól?

Póstás megint csak azt mondja :

— Nem értem!

Erre az asszony már épen még hangosabban készül kérdezni, midőn egy mellette álló figyelmezteti : Tekintetes urnak szólítsa, azt majd megérti.

Pórnő. Nohát, *tekintetes ur*, van-e levelem?

Póstás. Ezt már értem, mingyárt megnézem.

A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

KORRAJZOK.

A gaétai miniszter körlevele igy szól:
„Egy uj *rhodusi kolossz*, mely egyik lábával Gaéta, másikkal Messina ormain áll.“
Hogyan áll tehát?

Fáklyászene a táborban.

Egy huszártisztikar, 1848-ban bizonyos tábornok tiszteletére, ott Titel körül, fáklyászenét akart adni. — Czigányt csak reménylettek valahol requirálhatni a körül eső városokban; szükség esetére pedig volt ott egy exszinész őrmester, a ki a szájával mindenféle hangszert tudott utánozni, vagy pedig kikerült volna az ezredben lévő diákokból, szinészekből olyan cantus, a milyen Sárospatakon sincs.

— De fáklyát hol veszünk?

Erre persze mindenkinek megállt az esze, mig végre egy huszár eltalálta, hogy itt nem messze van egy nádkúp, vegyen minden legény a kezébe egy kéve nádat és azt gyujtsa meg fáklya gyanánt. — És kerülvén czigány is; olyan 200 nádkévés zenét csapott a legénység, a milyen sem az előtt, sem azóta nem láttatott. Midőn pedig a kötésig leégett nádkévéket a vezér sátora előtt halomba rakták, jött egy ágyugolyó s úgy csapta széllyel az izzó nádcsomókat, mintha egy akna lobbant volna fel, a min aztán lehetett nevetni reggelig.

creative commons A digitális változat a MIEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

Uri ruha.

— Látod Jancsi, milyen a világ! azt csak nem gondoltad volna soha sem, hogy valaha ily szép *uri ruhában* fogsz kevélykedni.

— Már a mennyire annyira, de akármilyen világ legyen ezentul, tekintetes asszony, olyan jó csak nem lesz, hogy azt mondhassam : *tetőtől talpig úr* vagyok !

Kisdedóvodai elögyakorlatok próbatétre,

vagy

hova jutottak már a gyermekek is ?

— Kis polgárok! közelg a próbatét, lássuk ki mit tud? ki mit tanult? *ki a vivát?*

— Garibáldi!

— Pszt! nem azt akartam, hanem *közületek* ki a vivát! az az, ki felel legjobban?

— Én is, én is tanító bácsi! én is!

— Örülök! foglaljunk helyet, miért tolakodtok egy rakásra? üljetek *jobbra* is.

— De ott csak *pecsovicsok* ülnek.

— Jelenleg köztünk nincs..., fogjátok székeiteket, előttem sorba szépen, a kisebbek első sor, nagyobbak második, szépen, így, kit szólítok feláll, először is Laczi! itt a térkép, mutasd meg, hol van Nápoly?

— Igen is, *de nincs*, már bevették; azt mondta a bácsi.

— De azért itt van, nézd csak a tenger mellett, ott a Vezuv is, nézegesd csak Gyula! nos? — hát *mit kell tenni?*

— A vájmeg yét jendezni.

— Nem nek ed; ez a nagy emberek dolga : te, mikor felállsz, meghajtani magad.

— Azt mondta a papa, a magyaj egyenesen beszéljen.

— Mikor beszél, de ha felállsz, tiszteletbül kötelességed meghajolni, ugy, szépen a fejjel. Az állatok közt melyek a *ragadozók?*

— A finánc.

— Ah dehogy, azok emberek.

— Pali! az érczek közt mi a *legnehezebb?*

— Az adó, azt mondta édes anyám, már nem is birja.

— Károly! mondd meg te!

— Az arany.

— S mi *legdrágább?*

— A dohány.

— Az növény.

— A tata mondta, hogy drága, még se jó.

— Gusztáv polgár, mi szerez boldogs ágot?

— A constitutio!

— Az is, de a fő : megelégedés.

— De az öreg atyus nincs ám megelégedve, azt mondta, fele se a réginek.

— Kis polgár Mihály! magácska hogy áll?

— Két lábon.

— Azt látom, de nem egyenesen, mi a *kivánsága?*

— Éljen a haza!

— Minthogy e jó kivánat ellen nincs szavam, mehetünk játszani.

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

POLITIKAI NAPI SZEMLE.

Az esztendő minden napjára

Franczia- és Angolország,
(— Mint *előre megjósolók,*
Emlékeznek az olvasók? —)
Csakugyan hogy nem akarják,
— Legalább még mostanában —
Bár egymásra haragusznak,
De mivel *bizonyos* pontban
Érdekeik találkoznak! —
És koránsem rokonszenvből
— Hisz ezek a diplomaták
Valóságos husból vérből
Petrifikálódott sziklák
Kiknél minden számitásból
*Sakk*huzásként történik csak, —
És mig nyiltan egymást szidják,
E világot bolonditják,
Tenger alatt kezet fognak
Sodrony ujjal, és üzennek
A mit orrunkra nem kötnek;
Mondjuk (azaz hogy mondtuk) hát
Hogy kutyabaj sincs nyugoton,
Mert Angol- és Francziahon,
Még *ma* egymást föl nem falják.
Erről ugyan *jót* is *állunk.*
Bár mit mondjon az augsburgi,
S vele együtt valamennyi
(All) *Gemeine*-féle Zeitung.
De *azonban* és daczára
Hogy észak hatalmas czára
Mindakettő vetélytársa
S tör keletről Indiára —
Nem lehetünk felelősek,
Hogy a jelen szövetséget
Váratlan és mihamarabb
Ha ma nem is, de *tán holnap* —
Napoleon vagy Palmerston
Anglia vagy Francziahon
Kényszerűleg föl nem bontják;
Persze hogy csak *egy időre*
(Ez érzelmes szót: „örökre"
Nevetik a *diplomaták!)*
Egyébiránt mostanában
Valami ég Dániában;
Nem tudjuk; hogy mi, de rothad,
Várjuk el, honnan jön a szag...
Valóban, e pillanatban
A helyzetet találóbban
Nem *körvonalazhatjuk,* mint
— Ha a hasonlat nem sántít —
Hogy most a politikában
Egy kis napfogyatkozás van,
A boruló firmamentom
Fényes napja: Napoleon
Elé valamely rendetlen
Váratlan felfödözetlen
Bujdosó vagy *hulló* csillag
Vagy ép a *fiastyuk* akadt...
S ha kissé *tapogatóznánk*
Talán rá is mutathatnánk.
Valahol ott Géta körül
Vagy tán pláne azon belül.
És valóban igen furcsa,
Hogy épen most indul utra
A bájos Eugenia.,.
Hisz a világpolitikát
Hányszor asszonyi praktikák
Kacsintások igazgatják?
És legkivált az *absolut*
Udvaroknál ez a jobb ut...
Azután csak — szó a mi szó —
A vén kecske is — no csak no —
Nyalja a sót — legkiváltha
Mint Petőfi bölcsen mondja
Fiatal s szép a menyecske...
— Ám elég, de tán sok is már —
Most tovább nem *hüvelyezzük*
Ezt a kényes borsót, mert hát
Még orrunk alá törhetnék...
Most csak annyit mondhatunk a
Leleményes és kegyelmes
(Mindenek fölött türelmes!)
Szives nyájas olvasónak,
Hogy nagyon bölcsen teendi
Ha *fenntartással* veendi
S hisz belőle, a mi tetszik
A mit kiokoskodánk itt. —
Mert hiszen, tulajdonképen
Nem is mondottunk mi semmit...
Hogy is tudhatnánk mi arról
A mi a császári titkos
Függönyök között történik?
Azonkül, hogy szerénységünk
Az *időjövendölésnek*
Sem áhitja koszorúit...
S megelégszünk annyival, ha
Mindazon jelekből, mik a
Jelen világpolitika
Mélységes mély fenekéről
Avatott szemek előtt föl-
Ismerhetőleg vetődnek,
Hogy ama bizonytalanság
Mely jelenben sűrű ködként
Födi a világügy állást,
Csak egy *mesterséges kárpit,*
Mely mögött Napoleon a
Bekövetkező tavaszra
Készülődik — s ennélfogva
Látjuk a jövőt — s kivált **ha**
A világ nagy szinpadának
Ez idő szerint első hős
Tenorja elhárithatatlan
Akadályul nem reked be —
Ugy *bizonynyal* rendkivüli
Előadásnak leendünk
Valamennyien nézői —
S ez előadásnak czíme
Alkalmasint háború lesz. *Magyar Miska.*

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Jobb intra dominium várni a pör eldültét, mint extra dominium. — A róka is azért félt bemenni a beteg oroszlánhoz, mert kifelé jövő nyomokat nem látott a barlangjából. — A napot meg az igaz szót ki lehet zárni a szobából, de azért világít az odakinn mind a kettő.

— — (Az én Gutachtenem a pénzérték helyreállítása kérdésében.)

Én nem vagyok kereskedelmi kamara, nem is szólitatám fel illető helyekről, hogy javaslatokat tegyek a Valuta érdekében, de miután a kérdés oly égető, s eddigelé oly kevés igazi mód födöztetett fel a sürgetős baj megorvoslására, sietek a mentő gondolatokkal, s boldognak érzem magamat, ha a közelcsüggedést ez által sikerülend felocsuditanom. Tehát 1-ör is : A földbirtokosok adják el a földeiket mind a kormánynak, akkor menjenek ki Amerikába, ott legyenek millionairekké; azután mikor a honvágy okvetlenül haza kényszeríti őket, akkor vegyék meg ismét a jószágaikat ezüstért. 2-or : Kiderülvén, hogy a conventziós bankjegyek visszaváltásánál mintegy *4 millió forint* értékű bankjegy *véglegesen* kinnmaradt; ezt a manoeuvret *minden esztendöben* ismételni kellene, azzal a javitással, hogy még roszabb papirosra kellene a bankjegyeket nyomatni, hogy könnyebben *elkallódjanak;* így aztán apródonkint majd csak regressirozná magát a bank. 3-or : Hivatkozni kellene a Hölgyfutárra, a hol Dobsa Lajos barátom keze irását adja róla, hogy a *vas nemesebb ércz,* mint az *ezüst*; ezzel kellene fizetni a hitelezőket. 4-er : Divatba kellene hozni a *chinai fapálczákat* evés közben; így minden *ezüst kanál* kimenne a forgalomból, a mi most tömérdeket *absorbeál.* 5-ör. A bankdirektoroknak concurrálni kellene a magyar akadémiai száz aranyos pályadrámákra : ennél *könnyebb* módja az *arany-szerzésnek* nem találtatik : az különben is elismert dolog, hogy ők a monarchiában a legnagyobb **költök.** 6-or. A *vasutakat* már eladtuk a külföldnek, de még eladhatnók az *országutakat* is; talán azokat is megvennék a *francziák.* 7-er. Olyan adónemeket kellene feltalálni, a mikért önkényt rohanva hordaná be a publicum a pénzt, például : *házassági elválásra való engedély :* — díja 1000 forint; *czímek* különbféle qualitásban; egy tekintetes urért 100 ft., egy nagyságosért 500, egy méltóságosért 1000, egy excellentiásért 2000. Ez tömérdeket hajtana be, és végre 8-szor. Miután az „egységes" állam csak 1849-ben született, és igy még most sem teljes korú, használni kellene a törvény által a kiskorúaknak engedményezett kedvezményeket, (nincs szebb, mint a törvényes stylus) — és az ez idő alatt elkövetett adósságokat *jurátusosan* — **revocálni.** Ez az én alázatos Gutachtenem.

— — Hogy vannak most Bécsben? Hát ugy, mint ilyen idő tájban a szerkesztők. Tömérdek levelet kapnak a *vidékről;* megörülnek neki, hogy **praenumeratió!** aztán mikor felbontják, akkor látják, hogy biz az **reclamátió** mind; a szerkesztőség, meg a kiadóság korholtatik benne.

— — Udine város a magyar kármentesítő társulatnál biztosítatá javait. Látszik, hogy van hitelünk : nem csoda, ha Velenczét is minálunk akarják biztosítani a tüzi veszedelem ellen.

— — A jámbor trieszti kalmárok azt inditványozták, hogy Ausztria pénzügyei rendbehozatala végett ne Velenczét adják el az olaszoknak, hanem — *Erdélyt a török szultánnak!* (No mivelhogy a magas kapu pénz-; ügyei csaknem olyan jó lábon állanak, mint Ausztriáé — biz ez kiránthatna bennünket.) Jól is járna vele a szultán, mert akkor aztán holta napjáig — olvashatna *románokat.*

— — (Nagyon el vannak foglalva a francziák és angolok a *kék könyvekkel,* hát minálunk nincsen ilyen **kék könyv?)** De igen is : — az a mi *hátunk.*

— — Erdélyben már **vérre** került a tanácskozás. (Lehetetlen.) Már tudnillik *Véer Farkasra.*

— — (Hát Garibaldi mit csinál?) Nagy kérésre még egyszer *prolongálta* Cavour lejárt váltóit.

— — Mikor volt *hushagyó kedd* Gaétában? (Hát kedden, mint más becsületes helyen.) Nem találtad el, mult *csütörtökön* volt, mert akkor irták, hogy a husféle már elfogyott a várban, csak paszúly van még, de Auflag nélkül. (Akkor hát *hamvazó szerda* meg vasárnap volt, a mikor a két lőportár föllobbant.)

— — A Kladderadatsch berlini lap egy tréfás képet közöl, melyben a magyar ember az osztrák alkotmánylevesnek leszedi a zsírját. — No ha még ez is *zsír!*

A 6-ik számbeli rébusz megfejtése.

Kovács Mihály *„jól fest."*

Egy régibb rébusz megfejtése.

»Többet észszel, mint erővel.«

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**
Lakása : Al-országút, Unger-ház 18. sz. 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1861.
(Egyetem-utcza 4. szám.)

A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.